
Uit den lande

Goede wijn behoeft geen krans, maar het mag natuurlijk wel

Uitreiking van de Jan Bastiaanse prijs aan de auteurs van het boek *Van bemoei naar groeizorg* Gerard Lohuis, Ronald Schilperoort en Gert Schout, en de andere medewerkers van de OGGZ in Groningen.

Plaats van handeling Het Congres centrum in Den Haag op het eerste lustrum congres (5-11-2001) van de AVVV *Profs met een hart*.

Ons redactielid Gerard Lohuis en spreker bij de afgelopen studiemiddag van de NVSPV, is een van de auteurs van het boek –waarvan in dit nummer een bespreking wordt geplaatst- en mede winnaar van de Jan Bastiaanseprijs. (Jan Bastiaanse is de grondlegger van het LCVV (Landelijk Centrum Verpleging en Verzorging) en heeft de prijs in het leven geroepen. Deze wordt jaarlijks uitgereikt aan verpleegkundigen die een vernieuwend initiatief in gang hebben gezet ter verbetering van de kwaliteit van zorg of ter verbetering van het maatschappelijk aanzien van verpleegkundigen en verzorgenden.) Deze goede wijn behoeft wel degelijk een krans!

Het is september 2001. Thuiskomend van het werk staat er een bericht op de voicemail. 'Ja met Joke Leenders van de GGZ Den Bosch, wil je me terugbellen op mijn 06 nummer, vanmiddag nog?!' Dat doe ik braaf, de volgende dag, want als Joke belt is er iets aan de hand (zie Psy nr 11-2001). Dat klopt ook deze keer weer. In onvervalst Brabants meldt zij dat Gerard Lohuis de Jan Bastiaanseprijs krijgt uitgereikt. Of ik het nieuws wil

verspreiden en voor een goede opkomst kan zorgen tijdens de prijsuitreiking. Van SPV-en die in hun kantoortjes zitten heeft Joke geen hoge pet op. Aangezien Gerard een SPV is die dat niet doet, kwam zijn naam telkens weer boven op de stapel van inzendingen. Joke's hand, en ongetwijfeld haar rappe tong, zorgden daarvoor! Joke bij deze nog onze hartelijke dank voor je overtuigingskracht.

In stilte werd de bekroning van de tomeloze inzet van Gerard rondgebaaid. Via de email werd bekeken wie naar Den Haag kon om onze waardering kenbaar te maken. Afsproken werd dat de voorzitter van de FVGGZ (Carla Raben) de voorzitter van de NVSPV (Jeanne Derks) en mederedactielid van SP (ondergetekende) Gerard zouden feliciteren.

Onderweg naar Den Haag haal ik nog even terug hoe Gerard tijdens de studiemiddag vertelde over zijn werk bij Vangnet en Advies. De drie V's zal ik niet snel meer vergeten: Verkeerde vraag, Verkeerde loket, Verkeerde moment. Dat heeft Joke beter geregeld: Goed gezien, Goede loket, Goed moment. Bij het zien van het immense gebouw van het Congrescentrum bekruipt mij even het gevoel dat ik aan het verkeerde loket ben. Zo'n enorme locatie voor een congres voor verpleegkundigen, is dat niet wat overmoedig? Bij binnenkomst blijkt er helemaal geen sprake van

overmoed, de zaal is al goed gevuld, en de mensenstroom houdt maar niet op, er blijven verpleegkundigen binnendruppelen.

Hoe vind ik nu mijn collega's die –zoals was afgesproken- op Gerard zouden afstormen als hij de prijs uitgereikt heeft gekregen? Ik sta wat onwennig boven in de zaal en kijk rond in de hoop hen te traceren. Dat lukt niet. Met een half oor luister ik naar de inleiders die allemaal heel verstandige dingen zeggen over verpleegkundigen, en waar het naar toe moet. Ik kan me maar matig concentreren omdat ik erg benieuwd ben of Gerard er wel is en hoe hij het vindt dat hij gehuldigd wordt. Als het moment van prijsuitreiking nadert, stap ik naar beneden en neem tamelijk voor in plaats met mijn bloemenstruik. Dat was een goede actie, al snel voegen Carla en Jeanne zich bij me. Bezorgd vragen we ons af hoe dit nu moet. Het is allemaal erg formeel en hoe moet dat nu met ons voornemen om gewoon het podium op te stormen. Bovendien blijkt dat Gerard de prijs niet alleen krijgt maar zijn mede auteurs ook. We spreken een strategie af en laten de dagvoorzitter Dieuwertje Blok weten dat wij de prijswinnaar(s) ook willen feliciteren. Dat kan maar erg kort, het programma loopt al zo uit. Op het podium staan Ronald, Gert en Gerard maar ook andere collega's die meewerken in het project. Gerard vond dat ook zij gehuldigd moesten worden. De verrassing was van Gerard's gezicht af te lezen toen hij onze felicitaties in ontvangst nam. Nogmaals vanaf deze plek: Gerard van harte gefeliciteerd met de prijs.

Gerard en zijn collega's zijn gehuldigd vanwege hun bijdrage (het boek) aan verbetering van de hulpverlening aan 'probleem-kluwen-klienten'. Mensen die verschillende problemen hebben maar ook veroorzaken. Vanuit een breed

kader wordt gekeken naar de maatschappelijke invloeden van het ontstaan en voortbestaan van de problemen. Vervolgens wordt een methodiek aangereikt om goede zorg aan deze groep cliënten te verlenen. Contact maken, krijgen en behouden vormt daarin een belangrijk onderdeel. Samenwerking met een scala aan medewerkers van andere instellingen is een andere sleutel tot succes. Een methodiek ontwikkelt vanuit ervaring, opgeschreven om ze overdraagbaar te maken. Het zal hopelijk 'het handboek' in MGZ-GGZ opleidingen worden voor OGGZ-zorg. Daarnaast stimuleert het SPV-en mogelijk om door hen ontwikkelde methodieken ook op schrift te gaan stellen en waardoor het een breder bereik krijgt.

Gerard kijkt terug op een bijzondere dag. Hij houdt er niet van om in de belangstelling te staan, maar voor de goede zaak heeft hij veel over. Die goede zaak is het bekend en overdraagbaar maken van de methodiek. Daarvoor is het nodig om de publiciteit op te zoeken. Vlak voor zijn vakantie naar Frankrijk las Gerard in de nieuwsbrief van de GGD dat er nominaties voor de Jan Bastiaanse prijs ingestuurd konden worden. In een opwelling schreef hij een briefje en stuurde het boek mee. Hij was het totaal vergeten en snapte ook niet waar het telefoontje over ging toen Joke Leenders hem belde. Zijn collega's wisten tot dan toe niets, het was een individuele actie. Toen de prijs gevallen was, heeft hij onmiddellijk alle samenwerkingspartners in Groningen een brief geschreven en ook hen gefeliciteerd. 'De prijs komt hen ook toe, zij zijn medewinnaars. Zij zorgen er mede voor dat het project in Groningen bijdraagt tot een verbetering van de zorg aan cliënten.'

Ivonne van der Padt